

räven med den vita pälsen
rävar kan hava vita pälsar
vinterpälsar i sagoskogen

vandrar du barhuvad blir ditt hår
ej en cylinderhatt kraxar skatan
svingar korpen med grönindigosvartablå vingar
med glimmande bärnstenar
blir ditt hår inbäddat i en vacker snömössa
räven med den vita pälsen
bligar, varför tror du läsaröga att
bliga är ilsket surmulet
det rimmar ju på viga
in i den vita skogsmusens glitterögon
för si vi är vänner ja si vi lever i frändeskap

så är det skimrar den vita skogsmusen
vit av samma anledning inom vilken räven är vit

nu då
räven med vita vinterpälsens vita stjärnbladsdun
blickar in i snöröken faller tystnaden iakttagelsetystnaden in
ser du snövindarna nalkas
snöhästar
rör vid marker
med
mjuka hovar
snöryttare rider barbacka
mantlars böljande vindar
yr snöbladen
ur drivor
än är stunden ej kommen till att driva upp plantor
i snötemplets växthus
se de vackra vita vindruvorna

frostdruvorna
vilka skrudar fönstrens öppna spaljéer
snöröken sjunker in
eller är det manne skogsparets fotogenlampa
den vilken de stundtals sänker lågan i
så lågan ej osar takspånen

skogsmusen lägger huvudet sådär leendemjukt på sidan i mjukvinkel
kommer det mera bilder eller hur är det kära räv nu i säv
inte ett ljud yttrar skogsmusen
i den stunden i det ögonblicket upptäcker
skogsmusen; hör du
hör du hur skogsmarken där bortåt skogstjärnsbäcken frasar
skaren är lags i mjuka rendoftande flarn

jo jag hör

så uppenbarar sig älgen i strömmande rörelseskönhet
stannar vid musen
skogsmusen den vita tätt intill
räven med vinterpälsens vita

älgen är
randig
eller mer vitfläckig

räven samt skogsmusen ser förundrade på älgen
i gemensamton lyfter de stämman
vad är det
för skrud du bär

skruden jag bär kommer ur ängens vävarhänder
molnkorgar fyllda med spinnarord med klanger med toner
med dun med fjädrar pärlor snäckor

nu var det räven vilken begynte samla sig till tal
med urskild stämma
räven den vita vilken mjukt lade huvudet i begrundan till sidan
räven kunde ej vara tyst
det gick helt enkelt inte
så ser det ej ut

du luras

vad

vad säger du

blåser jag i lur

näverlur

älgen log förnumstigt

jo du

ni skulle ha sett det jag såg

är det lureri nu också fnittrar skogsmusen pärlande

så snöpärlor virvlar runtom dem alla i cirkelljus

vem vet

vet

vem

hur han kastade lasso runt vajan

vilken fastnat med klöven i ravinens isspricka

varsamt lyfte han henne ur

så hördes skällan ljuda

skällde vajan säger du

utbrast skogsmusen

inte skällde

skällan ljud

bjällerklang

i det vajan sprang

vad

vad har

detta

detta med din

din skrud att göra

jo

vindarna yrde

snöbladen vida

lade sig stilla över

stickor

vem stickade
inte såstickade

lade sig över stickor över strån
över träd över stenar
samt över mig och allt
vindarna upphörde tvärt sina yranden
för se
helt visst befann sig vindarna i förfärdigandets stadium

de rörde vid täckena alla
smälte och frös om vartannat
vindarna
sömmade och vindarna löste upp
knäppte och knäppte upp
nålade och nålade upp
mig och mångt och mycket besparade
vindarna nålarna
vindarna följde meridianernas toner
lyssnade in i zonernas tonpärlor
öppnade samt slöt
allt in i flödande

så kom min skrud att bli denna

nu
nu steg både räven den vita samt skogsmusen den vita
helt
in
i
begrundanstystnad

har vår älskade vän
fått ett slag av en gren i huvudbryendet
det kan ej vara så tänkte gemensamtanken deras pilande

älgen den vitflammandes
ja det höres bättre än vitflagandes
harklade nu stämman
det är förskräckligt så tung kronan min är att bära

har blivit av allt detta rämnande
rännande
var ju tvungen att ränna i det sjöisen rämnade

han lyfte
händerna
tog av sig kronan

i kronan
sitter hon
med bjällrorna ljudande
i vinden

handen lägger han mjukt
över bröstet sitt

lyfter ur hjärtroten
ett spirande frö

ger henne
rosendoftens alster

alabasterträden
susar sommaräng

hon värmer
kitteln över elden

bjuder
snöhästarna vida
korpen med grönindigosvartablå vingar
med glimmande bärnstenar
skatan i frack och cylinderhatt
skogsmusen den umbratonande
räven den röda in samt alla
skogens bröder och systrar

näri röken skimrar
lägger han
den vackervävda manteln
kommen ur ängens vävarhänder

ur molnkorgar fyllda
med spinnarord
med klanger med toner
med dun med fjädrar pärlor snäckor

över hennes älskade axlar

nu randas
morgonädelstens
silandeljus
strilande

morgondrömsdroppar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten